tada, ise aga lippas ta põllule karikakraid korjama. Alles õhtu päewa loodeajal tuli tädi karikakra pundar seljas tagasi. Ta ei tahtnud mitte järele jätta, enne kui kõik wärwimise jauks tarwilised karikakrad korraga koos oliwad. Ja kes teab, mis ette see weel hea wõis olla, et just pühapäewal talle kollane wärw meele oli tulnud, nõnda saiwad siis ka karikakrad pühapäewal korjatud.

Wärwi poolest polnud siis enam muret midagi. Karikakrad pandi puutras ilusti lakka kuiwama, sealt wõis neid tarbekorral wõtta. Sügise oli tädi lõugutamisel, ja ropsimisel iseäranis hooleline ja kui linasugemine tuli, siis mõistis ta targu kõige paremad takud kõrwale panna. Ka kedramisel walwas tädi selle üle, et tüdrukud wokkide taga mitte tukkuma ei jäänud. Lõng oleks ju sell kombel wõinud rikutud saada. Ta kedras ise suure ettewaatamisega ja õpetas tüdrukutele kenad kiigelaulud, mis ta omal noorel põlwel neltpühi aegu kiige all ja jaanitulel laulnud, rääkis juttu ja tegi muud imet, et aga tüdrukute silmad woki ääres lahti seisaksiwad. Tüdrukud paniwad wiimati õige imeks, kuida wanaeit sel talwel nii lahkeks ja lustiliseks saanud. Ei nad siis ka tüdinenud ära õige kena lõnga kedramast, ehk küll keegi ei aimanud, mis tarwis seda iseäralikult pidi tarwitatama.

Lõng oli kedratud, kangasteljed toodi tuppa pandi ülesse ja uus ime ilmus. Siiamaale oli ikka majas nii pruuk olnud, et linased kangad enne walmis kooti, nüüd tõmmas wana eit takused lõimed ülesse ja hakkas ise — seda polnud ka enam mõnel talwel nähtud — toimist riiet kuduma. Jah, maailmas sünniwad ka meie päiwil imetend, seda nähti nüüd siin peres selgeste. Eit kudus ja laulis ning kui kangas walmis oli, kuuldi ka korraga, et eit wilistas! No, olgu peale, eide süda oli üliwäga rõõmu täis, sest kangas oli ütlemata kenaks saanud, seda ütlesiwad oma tüdrukud ja ka kõik naabrinaesed, kes kangast juhtusiwad nägema. Kangas leigati maha, pesti ja pleegiti lume peal, tauti ja rulliti iluste pehmeks ning — oligi niikaugel walmis, et wõis rätsep majasse tulla ja kääri ning nõelaga

ammetisse hakata. Aga ei, seekord oli tädi tahtmine teisiti. Ta ise tahtis kõik ilusti walmis muretseda. Et aga midagi wõeriti ei läheks, siis tõttas wanaeit ühe widewiku ajal, kangas kaenlas ning wõinapp põlle all, küla parema rätsepa juure. Neid oli seal külas kaks, ja sellepärast oli tädi ka ses tükkis enne pisut järele kuulanud, kummal parem püksi mõet, ning selle juure siis mindi. Nüüd jätame kõnelemata selle tüki, kuda wiimati õige mõet pikkuse ja laiuse poolt kätte saadi, see läks, kui ka pisukeje tüli järele kõik wäga hästi ning eit ise õmbles siis kahearalised tugewa, kahekordse niidiga walmis. Ka kollaseks saadi nad — ja missuguseks kenaks kollaseks — õige kuu karwa, kui ta õhtu täies suuruses taewa serwas paistwa hakkab. Sest polnud suurt lugu, et wärw natuke külge hakkas, kui kätega püksa paitati, sest wärw oli ju ometi ilusatest nurmelilledest saadud, ta polnud mitte sähardune nagu sinine wõi mõni muu, kuhu ei tohi külge puutuda. Matsile aga weel ta kahearalisi ei näidatud, waid pandi ilusti õrrele, tädi seelikute taha warjule.

Küll käis tädi wana peremehe peale, et ta Matsile ka linnateeks poest saapad ostaks, aga sest ei tulnud midagi. Nõnda ei jäänud muud nõuu üle, kui wähemast pastlatelle tuliuued nöörid taha teha.

Nõnda oli siis tädi poolt Matsi ülikond täieste walmis. Ja kui linnamineku homik kätte jõudis, wiljakoorm ju walmis ukse ees seisis ning sulased wana lauku mära aiste wahele rakendasiwad, seal tõi tädi kollased püksid õrrelt, andis Matsi kätte, wõttis uute nööridega pastlad nurgast, pani nad järi ette põrandalle ning läks ise pool nuttes pool naerdes wälja. Mats oli naeratanud, kui oma uusi kollaseid püksa nägi, ja see liigutas tädi südant loguni sügawaste. Tema mure ja töö oli Matsile rõõmu teinud.

Kui Mats ju odra koorma otsas istus ning ohje pingule tõmmas, astus tädi ukse läwelt ta juure, pistis suure wõileiwakannika talle põue — poisi kõht wõis muidu tühjaks minna tee peal, sest kes teab, millal isa leiwakoti lahti tegi — tatsutas talle käega õla peale, käskis teel wiks pois olla ja ütles lõpuks ka weel häbeliku häälega: „Waata siis

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1863, lk. 24